

Оскар Вайлд
**КЕНТЕРВІЛЬСЬКИЙ
ПРИВИД**

ВИДАННЯ З ПАРАЛЕЛЬНИМ ТЕКСТОМ

Oscar Wilde
**THE CANTERVILLE
GHOST**

Харків
«ФОЛІО»
2017

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

The Canterville Ghost

A Hylo-Idealistic Romance*

One

When Mr. Hiram B. Otis, the American Minister, bought Canterville Chase, every one told him he was doing a very foolish thing, as there was no doubt at all that the place was haunted. Indeed, Lord Canterville himself, who was a man of the most punctilious honour, had felt it his duty to mention the fact to Mr. Otis, when they came to discuss terms.

“We have not cared to live in the place ourselves,” said Lord Canterville, “since my grand-aunt, the Dowager Duchess of Bolton, was frightened into a fit, from which she never really recovered, by two skeleton hands being placed on her shoulders as she was dressing for dinner, and I feel bound to tell you, Mr. Otis, that the ghost has been seen by several living members of my family, as well as by the rector of the parish, the Rev. Augustus Dampier, who is a fellow of King’s College, Cambridge. After the unfortunate accident to the Duchess, none of our younger servants would stay with us, and Lady Canterville often got very little sleep at night, in consequence of the mysterious noises that came from the corridor and the library.”

“My lord,” answered the Minister, “I will take the furniture and the ghost at a valuation. I come from a modern country, where we have everything that money can buy; and with all our spry young fellows painting the Old World red, and carrying off your best actresses and prima-donnas, I reckon that if there were such a thing as a ghost in Europe, we’d have it at home in a very short time in one of our public museums, or on the road as a show.”

Кентервільський Привид

Матеріалістично-ідеалістичний роман

Розділ перший

Коли містер Хайрам Б. Отіс, американський посол, купив замок Кентервіль, усі казали йому, що це страшенне глупство — адже немає сумніву, що в замку водяться привиди. Та й сам лорд Кентервіль власною особою, людина вельми обачлива, вважав за свій обов'язок попередити містера Отіса про цю обставину під час підписання угоди.

— Наша родина не жила в цьому замку, — сказав лорд Кентервіль, — відтоді, як моя двоюрідна бабуся, удова-герцогиня Болтонська, зазнала тяжкого потрясіння, від якого так і не отямилася довіку. Вона перевдягалася до вечері, і раптом на плечі їй лягли руки скелета. До того ж мушу вам сказати, шановний містере Отіс, що привида бачили декілька членів моєї сім'ї, живі й понині, а також наш пастор, превелебний отець Огастес Демп'єр, магістр Кембриджського коледжу. Після нещасного випадку з герцогинею всі молодші слуги пішли від нас, а леді Кентервіль часто не могла заснути вночі, бо їй чувся таємничий шум у коридорі й бібліотеці.

— Мілорде, — мовив містер Отіс, — я купую привида разом із меблями. Я прибув із розвинутої країни, де є все, що можна купити за гроші; а наша спритна молодь начебто здатна впоратися з вашим Старим Світом, бо зманює від вас найкращих акторів і примадонн. Тож закладаюся, що якби в Європі з'явився хоч один справжній привид, ми б дуже скоро демонстрували його в одному з наших музеїв чи у виїзному шоу.

“I fear that the ghost exists,” said Lord Canterville, smiling, “though it may have resisted the overtures of your enterprising impresarios. It has been well known for three centuries, since 1584 in fact, and always makes its appearance before the death of any member of our family.”

“Well, so does the family doctor for that matter, Lord Canterville. But there is no such thing, sir, as a ghost, and I guess the laws of nature are not going to be suspended for the British aristocracy.”

“You are certainly very natural in America,” answered Lord Canterville, who did not quite understand Mr. Otis’s last observation, “and if you don’t mind a ghost in the house, it is all right. Only you must remember I warned you.”

A few weeks after this, the purchase was completed, and at the close of the season the Minister and his family went down to Canterville Chase. Mrs. Otis, who, as Miss Lucretia R. Tappan, of West 53rd Street, had been a celebrated New York belle, was now a very handsome middle-aged woman, with fine eyes, and a superb profile. Many American ladies on leaving their native land adopt an appearance of chronic ill-health, under the impression that it is a form of European refinement, but Mrs. Otis had never fallen into this error. She had a magnificent constitution, and a really wonderful amount of animal spirits. Indeed, in many respects, she was quite English, and was an excellent example of the fact that we have really everything in common with America nowadays, except, of course, language. Her eldest son, christened Washington by his parents in a moment of patriotism, which he never ceased to regret, was a fair-haired, rather good-looking young man, who had qualified himself for American diplomacy by leading the German at the Newport Casino for three successive seasons, and even in London was well known as an excellent dancer. Gardenias and the peerage were his only weaknesses. Otherwise he was extremely sensible. Miss Virginia E. Otis was a little girl of fifteen, lithe and lovely as a fawn, and with a fine freedom in her large blue eyes. She was a wonderful amazon, and had once raced old Lord Bilton on her pony twice round the park, winning by a length and a half, just in front of Achilles statue, to the

— Боюся, цей привид таки існує, — з посмішкою мовив лорд Кентервіль, — хоча, можливо, він відмовився б від пропозицій ваших діловитих імпресарію. Про нього відомо вже три сторіччя, а точніше, з року тисяча п'ятсот вісімдесят четвертого, і він завжди з'являється перед смертю одного з членів нашої родини.

— Як на мене, у таких випадках доречніше викликати лікаря, лорде Кентервіль. Але ж, сер, привидів насправді не існує. Сподіваюся, англійська аристократія не піддає сумніву беззаперечні закони природи?

— Так, ви, американці, поведіться вельми природно, — мовив лорд Кентервіль, певно, не зрозумівши суті зауваження містера Отіса. — Ну, якщо присутність привида в домі вас не хвилює, то все гаразд. Тільки пам'ятайте, що я вас попереджав.

За кілька тижнів угода продажу була підписана, і наприкінці сезону посол зі своєю родиною переїхав до Кентервільського замку. Місіс Отіс, що зажила слави найпершої красуні Нью-Йорка, будучи міс Лукрецією Р. Теппен з П'ятдесят третьої Вест-стрит, нині була вродливою жінкою середнього віку, з гарними очима і немовби точеним профілем. Більшість американських леді, виїжджаючи за кордон, удають з себе хронічно хворих — адже, на їхню думку, це ознака європейської витонченості; проте місіс Отіс ніколи не припускалася такої помилки. Вона мала чудову фігуру і дивовижний запас енергії. Власне кажучи, вона була вельми схожа на англійку, і це ще раз доводить, що нині в нас з Америкою все однакове — звичайно, крім мови. Старший син, якого батьки в пориві патріотичних почуттів охрестили Вашингтоном — на що він завжди ремствував, — був гарним білявим юнаком і обіцяв зробити блискучу дипломатичну кар'єру, бо вже три сезони танцював у першій парі котильйону в казино Ньюпорта і встиг прославитись як вправний танцюрист навіть у Лондоні. Його єдиною слабкістю були гарденії та аристократичні титули, а взагалі йому аж ніяк не бракувало здорового глузду. Що ж до міс Вірджинії Е. Отіс, це була тендітна шістнадцятирічна дівчинка, струнка та жвава, мов оленятко, з мрійливими голубими очима. Вона була чудовою вершницею і одного разу, двічі об'їхавши парк на своєму поні наввипередки зі старим лордом Білтоном, обійшла його на півтора корпусу біля самої статуї Ахілле-